

DOZVUKY MÝCH LÁSEK

Od autora bestselleru
**PROJEKT
MANŽELKA**

GRAEME SIMSION

MLADÁ FRONTA

MLADÁ FRONTA

Graeme Simsion

Dozvuky mých lásek

DOZVUKY MÝCH LÁSEK

GRAEME SIMSION

MLADÁ FRONTA

Přeložila Jana Jašová

Copyright © Graeme Simsion, 2016

First published in Australia by The Text Publishing Company Pty Ltd, 2016

Translation © Jana Jašová, 2017

Verše z *Portugalských sonetů* Elizabeth Barret Browningové jsou uvedeny
v překladu Hany Žantovské.

ISBN 978-80-204-4766-1 (pdf)

*Tuto knihu věnuji – opět – své manželce Anne, mé
inspiraci, spolupracovníci a první čtenářce.
A také je holdem hudbě a hudebníkům, kteří tolik
ovlivnili život mé generace. Pokud písně z téhle
knihy neznáte, doporučuju, abyste si je při čtení
pustili. Jejich seznam najdete na konci.*

Kdybych měl svůj život před 15. únorem 2012 vyjádřit písní, zvolil bych něco na způsob „Hey Jude“. Jednoduchou klavírní melodii, která se chopí mého smutného a trýznivého dospívání a přemění ho v něco veselejšího. Uprostřed by ožila – tam, kde se začínalo blýskat na lepší časy. Pár taktů naznačujících něco výjimečného. A pak už zase jen na-na-na-na, znovu a znovu. Na poslech celkem příjemná melodie, hlavně proto, že odkazuje na předchozí motiv.

Den začínající v mém dětském pokoji v Manchesteru, nacpaném fotoalby a deskami, býval vždycky připomínkou minulosti.

Pak cesta na nádraží šedivými ulicemi, nepříjemné mrholení. Cestující zachumlaní v kabátech a se sluchátky v uších. Ne že by mě to přímo vracelo do starých časů, spíš rozněcovalo touhu po nich. Po létu pod modrou oblohou o půl světa dál, kde hudba z velkých přenosných rádií soupeřila se smíchem nenuceně oblečených pijáků, postávajících na chodníku kolem hospody.

Šel jsem okolo hotelu Radisson, kdysi Sál volného obchodu – místo a dějiště zásadního přelomu v populární hudbě. Sedmnáctého května 1966. Výtržníci křičeli „Jidáš!“ na mladého Boba Dylana, který se po pauze vrátil na pódium s elektrickou kytarou. On na nadávky odpověděl sarkastickou verzí „Like a Rolling Stone“. Můj otec tam tehdy byl, v publiku, a stal se tak svědkem historického okamžiku, kdy Bob Dylan radikálně proměnil definici populární hudby.

V nádražní hale zpívala dospívající dívka ve světlemodré bundě a pletené čapce, jakou nosím já, „Someone Like You“ od Adele. Píseň o starých zlatých časech, lítosti a plynutí času. Byla by to jen příjemná melodie, nebýt vzpomínky na jinou mladou ženu, díky níž jsem před dvaadvaceti lety pochopil, že láska vydrží jen někdy.

Opřel jsem se o zeď naproti dívce. Mezi námi procházeli cestující, pár z nich jí hodilo mince do pouzdra od kláves. Zpívala bez

mikrofonu, nechávala pracovat akustiku uzavřeného prostoru nádražní haly. Hrála jakž takž, měla slušný hlas a píseň hodně prožívala.

Nechal jsem se zaplavit hudbou, dovolil jsem, aby mě melodie a zpěv přenesly od prostých citů někam výš. Na pár minut jsem se oddal sladkému smutku nostalgie, tolik odlišnému od sklíčenosti, do níž jsem se v matčině domě dennodenně probouzel.

Hodil jsem dívce dvoulibrovou minci a vysloužil si úsměv. Byly časy, kdy bych býval udělal víc: dal jí desetilibrovku, abych si získal její pozornost. Nabídl se, že ji budu doprovázet na klávesy, aby se mohla soustředit na zpěv. Navázal kontakt, vytvořil vzpomínku. Ty časy byly pryč. Teď už jsem ze zásobárny vzpomínek spíš vybíral, než bych do ní přidával.

Možná přijde den, kdy nebudu mít nic než vzpomínky a před sebou volbu, jestli podlehnout romantické stránce své osobnosti a naříkat nad nimi, nebo se oddat cynismu a pochybovat o jejich spolehlivosti.

Maloval jsem si australskou oblohu sytější modří, protože tvořila pozadí mé Velké ztracené lásky?

Vážně se Dylanovi v Sále volného obchodu pošklebovali? Asi před měsícem jsem v tátově sbírce desek našel pirátskou nahrávku z koncertu, matka ale přihodila hrst bláta do proudu už tak zkaleného časem.

„Tvůj otec měl na ten koncert lístek. Ale nešel tam. Musel se věnovat rodině a chodit do práce.“

Sázel jsem spíš na původní verzi. Matka na mého nezdárného otce neustále vzpomínala jako na vzor všech ctností a zodpovědného živitele rodiny. Zvláště v poslední době, kdy jsem podle ní neměl „pořádnou práci“. Díky čemuž jsem ale mohl uprostřed týdne cestovat přes půlku Anglie, abych ji vzal k lékaři.

Na tom ale nezáleželo. Brzo jsem musel řešit naléhavější záležitosti. Později ten den jsem se dál zabíral minulostí a brouzдал po internetu v říši hudebních trivialit, které bych mohl upotřebit v hospodském kvízu. Najednou kosmický DJ – možná duch mého zemřelého otce – zvedl jehlu z motivu na-na-na-na v „Hey Jude“, prohodil: „Trochu nuda, co?“ a obrátil desku na druhou stranu.

„Revolution.“

ČÁST PRVNÍ

1/

Byl jsem zpátky doma v Norwichi a četl si o Peteu Bestovi, zapomenutém prvním bubeníkovi Beatles, když mi v dolním rohu obrazovky vyskočil e-mail.

Od: angelina.brown@tpg.com.au

Ahoj

To bylo všechno. *Ahoj*. Po dvaadvaceti letech, dvaceti bez jakéhokoli kontaktu, se má Velká ztracená láska Angelina Brownová najednou rozhodne změnit svět a napíše *Ahoj*.

Ten okamžik podtrhla píseň „My Sentimental Friend“ od Herman's Hermits z roku 1969. Cítil jsem, jak mi díky sluchátkům hraje přímo uvnitř hlavy. Od nynějška jí bude patřit místo v jukeboxu hudby mého života. Verše o dívce, kterou zpěvák kdysi miloval a která mu zlomila srdce. Nebyl to zrovna Wordsworth, ale ten text ve mně natolik rozezněl dávné vzpomínky, že ve chvíli, kdy mi ta zpráva přišla, jsem právě myslel na její odesílatelku.

Bylo to poprvé, kdy si na mě vzpomněla? Nechala zaletět myšlenky do doby, kdy vrchol hitparády ovládala píseň „Like a Prayer“? Říkala si, co se asi stalo s tím klukem, kterého poznala v baru v Melbourne a s kterým se do sebe zamilovali? A tak prohledala seznam kontaktů s nezávazným *To by mě zajímalo, co asi teď dělá?*

Klikla na jméno Adam Sharp, napsala ta čtyři písmena a pak stiskla ODESLAT.

Ne, v tom musí být něco víc. Tak zaprvé mě nemohla mít v kontaktech. V době, kdy jsme spolu chodili, ještě e-mail neexistoval.

Adresa naznačovala, že pořád žije v Austrálii. Mrknul jsem na stránku se světovými hodinami: 13:15 v Norwichi, v Melbourne je čtvrt na jednu v noci. Je opilý? Opustila Charlieho? Opustil Charlie ji? Co já vím, třeba se rozešli už před patnácti lety.

Pořád používala své dívčí jméno. Což mě moc nepřekvapilo. Poprvé si jméno taky nezměnila.

O Charliem jsem nevěděl skoro nic, neznal jsem dokonce ani jeho příjmení. V duchu jsem mu přidělil to její. Charlie Brown. Jako ta komiksová postavička s baseballovou rukavicí. *Míč letí vysoko, Charlie Browne. Chyť ho, Charlie Browne.* Ve skutečnosti jsem to byl však já, kdo ho nechytíl.

Jednou v noci jsem si ji po pár pivech vyhledal na Googlu. Nic jsem ale nezjistil. Angelina se jmenovala stejně jako komisařka pro rovné příležitosti a jedna novinářka. A pátrat mezi všemi odkazy na tyhle dámy – peticemi, komentáři a názory – bylo na můj alkoholem omámený mozek moc náročné. Ledaže bych si prohlédl fotografie... Zarazil jsem se. Angelina je – byla – závislost a se závislostí se dá skoncovat jediné abstinencí.

Možná. Časy se mění. Každý alkoholik chce dokázat, že je vyléčený. Můžu si přece vyměnit pár nezávazných e-mailů se svou bývalou milenkou, která je, jak se říká, mimo dosah.

Třeba trpí nevyléčitelnou nemocí a před smrtí chce všechno urovnat? Za tenhle nápad vděčím dnešnímu rozhovoru s matkou u snídani. Nebo Angelina a Charlie plánují dovolenou v severní Anglii a potřebují poradit: „Chceme jet někam, kde je zima a hnusně, abychom se zbavili toho neustálého slunce.“ Jestli mi připadá příliš riskantní odpovědět na nevinný pozdrav, co to vypovídá o mém vztahu s Claire?

Nechal jsem Angelinin e-mail uležet do večera. Když Claire přišla domů, pořád jsem ještě zvažoval různé možnosti. Náš rozhovor sestával z výkřiků mezi mým pokojem a halou pod schody. Živě jsem si ji ale představoval – v tom důstojném šedivém kostýmku se zeleným šátkem a šněrovacími botami na robustních podpatcích, které ji zvedaly do úhledné výšky sto pětadesáti centimetrů.

„Promiň, schůzka se trochu protáhla. To jídlo voní dobře.“

„Jamie Oliver. Kuře se zeleninou. Já už si dal.“

„Chceš skleničku vína?“

„Jo – v lednici je otevřená lahev.“

„Jak je mamince?“

„Ještě nemá výsledky. Myslím, že je trochu vyděšená.“

„Vyřídils jí, že ji pozdravuju?“

„Já zapomněl.“

„Adame... radši ne. Nakrmils Elvise?“

„Kdyby ne, už bys to věděla.“

Tohle byla výmluvná momentka vztahu, který mohl Angelinin e-mail prověřit. Měli jsme fungující domácnost. Nehádali jsme se, o víkendech jsme spolu rádi jedli, těšili jsme se na sebe. Byli jsme dobří přátelé. O tomhle nikdo písne nepíše, ale hodně to znamená. Vedli jsme si líp než moje kvízová spoluhráška Sheilagh a její manžel Chad, kterým záleželo na všech jiných, jen na sobě navzájem ne. Nebo naši přátelé Randall a Mandy, jejichž bitva o svěření dvojčat narozených z umělého oplodnění po sobě nechávala mrtvoly od San José k Liverpoolu. Nebo – když už jsme u toho – mí rodiče.

Přes to všechno jsem však pociťoval, jako by se z našeho vztahu za ta léta vytratily poslední zbytky původní romantiky. Před dvěma měsíci jsem si pořídil do pracovny postel pro jednoho, protože chrápu. Claire se navíc potřebuje vyspat, kvůli plánovanému prodeji své softwarové firmy neví poslední dobou co dřív. Náš sexuální život byl ale vystěhován z ložnice spolu se mnou a nechyběl mi tolik, jak jsem si myslel. Nevěděl jsem, jestli je to dobře, nebo ne.

Naše situace se zřejmě moc nelišila od způsobu, jakým žilo mnoho jiných párů v našem věku. Bylo by přitažené za vlasy vinit ze současného stavu vztah, který skončil před dvaadvaceti lety. Nemyslel jsem na Angelinu, když jsem se snažil vyladit databázi, nebo si vzpomnout na jméno hlavního zpěváka skupiny Bonzo Dog Doo-Dah Band ani když jsem Claire před jejím odchodem do práce líbal na čelo. Vzpomínal jsem na ni, jen když jsem poslouchal hudbu, nebo při těch vzácných příležitostech, kdy jsem hrál na piano. To jsem se na pár minut či hodin zase ocital v roce 1989.

Hrával jsem v baru – ne v hospodě, v *baru* – v Melbourne, v prvním patře domu na Victoria Parade ve čtvrti Fitzroy. Bylo to jedno

z několika míst, kde měli otevřeno dlouho do noci a kam se stahovali mladí, úspěšní profesionálové i početní čtyřicátníci, plody poválečného baby boomu.

Většinu večerů byli v převaze čtyřicátníci, na které můj repertoár ze šedesátých a sedmdesátých let dobře zabíral. Hosté se pomalu scházeli od časného večera, ale opravdový ruch nastal teprve v době, kdy sem začali proudit lidé po zavírací době okolních restaurací a hospod. Vyklepali si deštníky, pověsili na stojany zimní kabáty a vlněné klobouky a objednali si studené pivo. Bylo to na začátku července, uprostřed australské zimy. Země mi svůj příslib slunce prozatím odvírala.

Ten podnik by nezískal žádné ceny za výzdobu interiéru. Byl tam barový pult s asi deseti stoličkami, dvanáct stolků, pár odřených kožených klubovek a na zdech visely staré filmové plakáty. Nevařilo se tam, měli jen obvyklé barové občerstvení. Když ale počet hostů vzrostl a víc lidí stálo, než sedělo, hluk a kouř vytvářely atmosféru, která veškeré nedostatky vykompenzovala.

Byl jsem v Austrálii třetí týden. Místní pojišťovací společnost zaváděla databázi nové generace a já jako konzultant získal patnáctiměsíční kontrakt cestovat po jejích pobočkách po celém světě. Bylo mi dvacet šest let, měl jsem sotva pět let po univerzitě, diplom z počítačových technologií v kapse. Vezl jsem se na vlně počítačové revoluce, s níž už třicetiletí staříci nedokázali držet krok. Počítače byly mým pasem, který mě dostal pryč z prostředí nižší střední třídy a absolventů státních škol – poté, co jsem zavrhl mnohem předvídatelnější možnost stát se rockovou hvězdou.

První týden v Melbourne jsem se připojil k partě kolegů, která v baru oslavovala narození potomka jednoho z nich. Nakonec jsem skončil u piana, na které jsem zabrnkal pár písní. Vzpomínám si na „Walk Away Renée“ na počest právě narozené holčičky, kterou tak pojmenovali novopečení rodiče. Barman, ztřeštěný chlapík jménem Shanksy, mi donesl malé pivo a já mu poděkoval za to, že mi dovolil zahrát na piano. „Kdykoli budeš chtít, kámo,“ nabídl mi.

Vzal jsem ho za slovo, bar se stal mým společenským životem. Shanksy mě zásoboval pitím a já postavil na piano skleničku na

spropitné. I když bývalo celkem slušné, kvůli penězům jsem to nedělal. V práci jsem bral slušný plat, navíc mi hradili i ubytování, loftový byt nad vegetariánskou restaurací na Brunswick Street, čtvrt hodiny tramvají do práce a deset minut potácivé chůze z baru.

S pianem jsem se seznámil důvěrně. Bylo to Beale místní výroby, staré, ale s krásným zvukem, patřil k němu dokonce i mikrofon a malý zesilovač. Stavoval jsem se tam cestou do práce nebo po ranním běhu a bavil uklízečky jednoduchými stupnicemi.

Večer pro mě piano znamenalo všechno. Bez něj bych byl osamělý chlap, který si sám kupuje skleničky, nemá důvod s nikým mluvit a nikdo nemá důvod mluvit na něj. Bez něj bych měl až moc času myslet na to, co mi v životě chybí.

Neviděl jsem ji vejít. Všiml jsem si jí, až když přišla k pianu. Ve městě oblečeném v černé se objevila dívka v bílých vlněných šatech a vysokých botách. Mohla mít kolem pětadvaceti, tmavě hnědé vlasy, kontrastující se světlou pokožkou, jí splyvaly po ramena, něco přes metr sedmdesát včetně podpatků.

V ruce držela růžový koktejl. Což by v baru nemělo být až tak divné, ale byli jsme v Austrálii, kde většina lidí pila pivo, víno nebo míchané drinky, pokud ne rovnou panáky. Výstavka likérů za barem byla spíš na okrasu, Shanksyho koktejlový repertoár byl dost omezený. Dnes večer ale očividně zvládl připravit růžový. S trešní a deštníčkem.

Hrál jsem „Brown Eyed Girl“ od Vana Morrisona. Postavila se vedle piana, dost blízko, abych ji nemohl přehlédnout, a usrkávala koktejl.

Když jsem dohrál, zatleskala, přišla ke mně a zeptala se: „Umíš ‚Because the Night‘?“

Měl jsem příležitost prohlédnout si ji důkladněji, zarazily mě její oči: velké a hnědé. Pod pravým měla rozmazanou řasenku, šmouha jí sahala až do poloviny tváře.

Obvykle jsem nevnímal parfém, pokud nebyl čerstvě nanesený. Což možná právě udělala, protože se ke mně linula její silná a výrazná vůně. Jen pro přesnost, šlo o Obsession od Calvina Kleina. Od té doby ho dokážu rozpoznat na dvacet kroků. Stačí, aby žena nastoupila

do autobusu, a kromě vůně známého parfému mě zaplaví vlna vzpomínek. Proustovy koláčky.

„Je to od Patti Smithové,“ dodala, když jsem přemýšlel, jestli ji mám upozornit na tu řasenku.

„A Bruce Springsteena.“

„Řekni to ještě jednou.“ Rozesmála se.

„Bruce Springsteen. Napsali to společně. Springsteen ji nikdy ne-
nahrál ve studiu, ale je na jeho koncertním albu.“

„*Nhapshali tho spholečně? Rhozkošné.*“

Napodobila můj přízvuk tak, že zněl spíš jako z Glasgow než z Manchesteru, ale doprovodila to úsměvem, který rozjasnil celou místnost. Zatvářil jsem se přehnaně dotčeně.

„Promiň,“ omluvila se. „Nechtěla jsem být hrubá. Tvůj přízvuk se mi moc líbí.“

Riskl jsem, že budu sám za hrubiána, a přejel si prstem po levé tváři.

Vyměnili jsme si několik podobných posunků, než se smíchem a pokyvováním pochopila, navlhčila si prst a zamnula si špatnou tvář. Pak správnou, ale šmouhu si rozmazala ještě víc.

„Počkej,“ vyzval jsem ji a šel k baru pro krabičku s papírovými kapesníčky. Cestou zpátky jsem si všiml, že bar ztichl, a to nejen proto, že si pianista dal pauzu. Všichni – od Shanksyho za barem až po dvojici ve dveřích, která si ještě nestačila sundat kabáty – mě pozorovali. *Nás* pozorovali. Netoužil jsem přehrávat obecnostu něco, co jsem považoval za naši důvěrnou chvíli, ani poutat pozornost k tomu, že ta dívka nejspíš plakala.

Zatroubil jsem do kapesníčku, nacpal si ho do kapsy a posadil se za piano.

„Takže ‚Because the Night‘, jo?“

Otřela si tvář hřbetem ruky a rozhlédla se po baru.

„Už je to dobré,“ ujistil jsem ji. „Většinu jsi smazala.“

„Nevadí ti, když budu zpívat?“

Obecně zněla odpověď – podložená zkušenostmi mého otce – „*vadí*“. Vyprávěl mi, že se držel svého neporušitelného pravidla:

nikdo, prostě *nikdo*, nesměl nikdy hrát nebo zpívat s žádnou skupinou, ve které táta byl.

„Kdyby přišel Eric Clapton a chtěl si zahrát, řekl bych mu, ať jde do prdele. Protože kdyby se majitel rozhodl, že Eric Clapton se mu líbí víc, najal by si jeho místo nás, a my bychom utřeli.“

Tuhle přednášku o nutnosti hlídat si práci (navzdory nepravděpodobnosti, že by se pan Clapton rozhodl spokojit s platem a obecnstvím hospody U Královny hlavy v Manchesteru) jsme si vyslechli tolikrát, že se stala součástí rodinné historie, jako by k tomu doopravdy došlo.

„Viš,“ říkala máma, „že tvůj táta jednou poslal do prdele – promiň mi ten výraz, ale takhle to vyprávěl – Erika Claptona, když mu chtěl přebrat práci? Z toho si člověk může vzít příklad.“

Můj táta možná poslal do prdele i pánaboha, ale vsadil bych se, že jeho odpověď té mladé ženě s velkýma hnědýma očima by byla stejná jako moje. Bez ohledu na nátlak lidí v plném baru, kteří zvědavě čekali, až se něco stane.

„V jaké stupnici?“

Nebyla špatná a publikum ji milovalo. Doslova *milovalo*. Zpívala čistě a tohle byla sexy píseň, i když v podání, které se podobalo spíš Olivii Newton-Johnové než Debbie Harryové nebo i Patti Smithové.

Ale kdo jsem byl já, abych to soudil? Sklidila velkolepý potlesk a žádosti o přidavek. Po pěti minutách zpěvu jí dav zobal z ruky a já také. Neměl jsem tušení, co se to děje.

„Chceš si dát ještě nějakou?“ zeptal jsem se.

„Daydream Believer“? Zasmála se. „To je tvůj přízvuk, ne? Davy Jones.“

Měla dobrý sluch. A chvályhodnou znalost populární hudby 60. a 70. let.

„Jaké číslo to je, Jime?“ napodobil jsem Davyho Jonese.

Další úsměv. „Sedm A.“ Výtečnou znalost.

„Znáš ‚Both Sides Now‘?“ zeptala se.

„O tom jsem v životě neslyšel.“

Zahrál jsem úvod. Tohle nebylo tak vzrušující jako předtím, když stála sotva metr ode mě a ochraptěle se dožadovala, aby se jí někdo dotýkal. Ale píseň Joni Mitchellové by se asi víc blížila pomyslnému doporučení učitelky zpěvu, a zvládla to krásně.

Zpívala o tom, jak hledí do mraků, a o lásce a životě, když se na druhé straně baru objevil malý drsný chlápek v modrém proužkováném obleku s červenými šlemi a nagelovanými vlasy. Stál tam a vyzařovala z něj netrpělivost. Bylo mu kolem pětatřiceti a vypadal až nepřirozeně atraktivně. Trochu jako Michael Douglas v roli Gordona Gekka ve *Wall Street*.

Zopakoval jsem ještě jednou poslední refrén, na což Gekko zareagoval zamračením a našpulenými rty pro případ, že by mi jeho založené paže nestačily. Sotva dozpívala poslední verš, hodil mi do sklenice minci. Dohrál jsem píseň a myslel si, že tohle bude konec. Gordon Gekko zamířil pryč, ale moje zpěvačka zůstala vedle mě.

„Znáš ‚Angel of the Morning‘?“

Stiskl jsem A a povytáhl obočí, abych zjistil, jestli je tahle stupnice v pořádku. Tušil jsem, že to bude zkouška jejího výškového rozsahu. Odpověděla tím, že zazpívala první verš bez hudby.

Automaticky jsem zvedl paty a začal počítat takty. Když je vyťukáváte prsty na nohou, rytmus vám zůstane v chodidle. Když patou, zůstane vám v celém těle. Cítil jsem ho víc než jindy. Dívka mi položila ruku na rameno a tiskla ho do rytmu. Šlo o výjimečně důvěrné gesto, vzhledem k tomu, že jsme nestáli před publikem, ale byli v jeho obklíčení: *Je mi jedno, jestli se někdo dívá – uděláme to spolu, jen ty a já, a díky, že jsi tady a na mé straně.*

Hlasité odkašlání a ošklivý pohled její gorily pravily: *Zmáčkni ještě jednu klávesu, a zlomím ti hnátu.*

Zahrál jsem E. Tohle byl bar v Melbourne, ne v jižním Chicagu, a ten pohledný chlapek v obleku nebyl žádný Leroy Brown.

Podíval se na mě. Moje zpěvačka taky. Pak se podívali na sebe. A zamířili ke dveřím. Pořád měla na levé tváři slabou černou šmouhu.

Měl jsem je nechat odejít. Byli to zákazníci a kromě urážlivého spropitného mě ničím nevyprovokoval.

Reagoval jsem spíš na to, jak ji postrkoval před sebou davem a jak se mu ona podřídila, jen pár minut po tom, kdy se nebála odvázat a zazpívala písničku před plným barem.

Možná za to mohl také těžký den v práci. Poté, co někdo vyprávěl vtip, že konzultanti jsou jako racci – přiletí si, povykují, dělají zmatek, serou na všechny a pak zase odletí – mě překřtili na Racka. Přezdívkou jsem si vykoledoval asi tím, jak urputně jsem se snažil zasloužit si trojnásobný plat, než jaký dávali běžným zaměstnancům. Technicky jsem na svoje úkoly stačil, ale byl jsem moc velký zelenáč v mezilidských vztazích.

A pak to spropitné. Gordon Gekko nemohl nijak tušit, jak dobře placenou práci mám. Jako by do mě vstoupil duch mého zesnulého otce, když jsem za nimi na rozloučenou vyslal poselství Lennona a McCartneyho.

„You’re Going to Lose That Girl.“

O tu holku přijdeš. Oba se naráz otočili: byla to jasná zpráva. V šeru se jejich výrazy nedaly rozluštit. Musel jsem tu píseň zazpívat a zahrát celou, abych zachoval zdání, že výběr byl zcela náhodný. Trvalo mi to déle, než jsem zamýšlel. Oba stáli ve dveřích a poslouchali, jak zpívám, že mu ji přeberu, *yeh*.

Yeh, yeh, yeh. Ale nakonec jsem to byl já, kdo o ni přišel.

Ahoj, svítilo na počítačovém monitoru.

Mňau, ozval se Elvis a otřel se mi o nohu.

Máma, oznámil mi nápis na telefonu s vypnutým zvoněním.

Tak počkat. Jeden po druhém.

„Mám výsledky,“ oznámila mi máma. „Bohužel... asi je to špatná zpráva.“

Znal jsem ji dost dobře na to, abych reagoval jinak než neutrálním: „Takhle pozdě ti zavolali výsledky?“ Bylo po desáté večer.

„Vím to už hodiny. Nechtěla jsem vám kazit večeri.“

„Aha.“

„Nic nenašli. Takže pořád nevíme, co to je.“

Kdybych vyjádřil úlevu, že matka nemá rakovinu, vysloužil bych si jen kázání o nepatřičném optimismu, nejspíš doplněné

nějakou historkou z mého dětství, na kterou bych nejradši zapomněl.

Ahoj na mě pořád koukalo. Jako spojení s minulostí a příležitost zjistit, co se s Angelinou za ta léta stalo. Nic víc. Byla nějakých patnáct tisíc kilometrů daleko. Jeden doušek ještě neznamená návrat k závislosti.

Nalil jsem kocourovi do misky vodu a vrátil se k počítači. Claire už si šla lehnout.

ODPOVĚDĚT.

Ahoj, napsal jsem taky. Když můj prst zůstal viset nad myší, znovu jsem ji uviděl, jak stojí u piana se stopou slzy na tváři a snaží se zamaskovat svou nervozitu. Dělá si ze mě spojence: „Tvůj přízvuk se mi moc líbí.“

Vymazal jsem svoje *ahoj*.

Zdravíčko, děvenko, napsal jsem.

ODESLAT.

2/

Když jsem vysypal sklenici se spropitným – hrál jsem až do zavíračky –, přišel ke mně Shanksy s mopem a kbelíkem.

„Víš, kdo to byl, ne?“ zeptal se.

„Koho máš na mysli?“

Samozřejmě jsem žertoval. Byl by to jen další poklidný, jednotvárný večer, nebýt ženy s krásnými hnědými očima, která vešla do baru a zazpívala *Vem si mě hned tady*.

„Seržantka Carey z Policie Mornington. Angelina Brownová.“